पूर्व्वमविज्ञातानेव वेदानस्मै दर्शयामास। ततः 'तेषां' पर्व्वतानां, मध्ये 'एकैकस्मात्', पर्व्वतात्, मुष्टिना पांशूनाददे आदायैवं 'उवाच' हे 'भरद्वाज', 'एते' त्रयः पर्व्वताः, 'वेदाः', एव तत्रैकैकः पांशुरेको वेदः, तस्मात् 'अनन्ताः, 'वेदाः', तेषां मध्ये त्वं 'एतैस्त्रिभिरायुर्भिः', 'एतत्' मुष्टित्रयपरिमितं वेदजातं, गुरूपदेशमन्वधीतवानसि। 'अथ' अनन्तरं, तव 'इतरत्' वेदजातं, अनधीतं 'एव', तस्मात् सर्व्ववेदाध्ययनमशक्यमेव। यदि सर्व्वाध्ययनफलमपेक्षितं तर्ह्यागच्छ, 'इमं, सावित्रमग्निं, 'विद्धि' ध्यानेन साक्षात्कुरु। 'अयं', एव सावित्रोऽग्निः, सर्व्ववेदविषया 'विद्या', 'इति'एवं बोधयित्वा, 'तस्मै' भरद्वाजाय, 'एतं' 'सावित्रं अग्निं', पूर्व्वोक्तप्रकारेण 'उवाच'। ततः 'सः' भरद्वाजः, 'तं' सावित्रमग्निं, ध्यानेन स्वात्मतया साक्षात्कृत्य तदग्निरूपः स्वयं 'अमृतः' देवः, 'भूत्वा', वर्त्तमानदेहादूर्ध्वं 'स्वर्गं', प्राप्य तत्र 'आदित्यसायुज्यं', प्राप्तवान्॥

(७) इत्थमुपाख्यानेन विद्यामहिमानं दर्शयित्वा भरद्वाजवदन्यस्यापि वेदितुः तत्फलं दर्शयति। "अमृतो हैव भूत्वा। स्वर्गं लोकमेति। आदित्यस्य सायुज्यम्। य एवं वेद" इति॥

(८) इतोऽधिकस्य फलस्य शङ्कां वेदत्रयेऽपि वारयितुमाह। "एषो एव त्रयी विद्या॥ ५॥ यावन्तꣳ ह वै त्रय्या विद्यया लोकं जयति। तावन्तं लोकं जयति। य एवं वेद" इति। येयं सावित्राग्निविद्या 'एषैव', वेदत्रयीविद्यासमाना वेदत्रयोक्तसर्व्वकर्मानुष्ठानेन यावत् फलं तावदनेन सावित्रज्ञानेनैव